

(nad filmem *Zuzana Michnová - Jsem slavná tak akorát*) V kině jsem kdysi tleskal spolu se stojícími a dojatými diváky po skončení filmu režiséra Abuladzeho Pokání. Bylo to v době, kdy tvůrčí svoboda vanula kupodivu ze země, která nám ji v roce 1948 vzala. Uplynula řada let, do kina už tak často nechodím a myslel jsem, že tleskat není v podstatě čemu. Před nedávnem jsem ale navštívil v malém sále velikého pražského kina dokument režisérky Jitky Němcové s názvem

Zuzana Michnová - Jsem

slavná tak akorát

. Paní

režisérka i

Zuzana Michnová

jsou uměleckým fenoménem a byl jsem velmi zvědav, jak nám paní režisérka mou oblíbenou Zuzanu Michnovou představí. Tradiční je cesta třináctých komnat, kdy téměř u každého lze nalézt nějakou osobní tragédii, těžkou chorobu či něco podobného, co se pro diváka zdá být cennější, než se zabývat uměleckým přínosem vybrané osobnosti. Tyto většinou televizní dokumenty sice ční o pár metrů nad chrlenými memoáry Slávky Kopecké či jí podobných, z nichž číší většinou „veselé historky“ a oslovování protagonisty křestním jménem má dosvědčit, že osobnost a autor jsou „jedna ruka“. V dokumentu paní Němcové jsem však, a říkám bohu díky, prvky třinácté komnaty nenašel. Film začíná jízdou Zuzany Michnové na postarším kole a pádem, patrně bez dublérky. Film je protkáván poměrně sporadickými záznamy (je jich objektivně málo) z nejslavnější éry

Marsyas

s pokračováním v projektu ZM s Michalem Pavlíčkem v podobě jejího úžasného alba

Rány

, i s promítnutím éry Marsyas po emigraci Oskara Petra a s příchodem Jiřího Vondráčka a tehdy kluků Pavla Skály a Jaroslava „Olina“ Nejezchleby. Všichni jmenovaní s podobou pozměněnou roky si povídají se ZM a vzpomínají. Je to natočené jakoby skrytou kamerou a měl jsem dojem, že s těmi staršími kluky sedím u stolu. Kupodivu zde chybí obvyklá vzpomínka a názory gurua české hudební publicistiky Jiřího Černého. Za „kritickou frontu“ hovoří Vojtěch Lindauer, který přesvědčí o své omylnosti i přistižením ZM při chybě v letopočtu. Lindauer netrousí obvyklá moudra s nadhledem, ale příznivcům ZM mluví z duše. Povídání party u stolu, doplněné i tvářemi z kapely Petr Kalandra Memory Band, která ZM s Oskarem Petrem doprovázela na šňůrách, se točí i kolem toho, proč ZM již dlouho nic nového nenapsala. Ironickou odpovědí ZM je přednes její písně, vrcholící pádem z kola. Krom jiného mě oslovil i názor producenta Oldřicha Lichtenberga, že by ZM měla opustit své „důchodce“ a hledat mezi mladými muzikanty. Tahle věta podle mého soudu platí na velkou řadu legend obklopených paměťníky, ale s absencí mladého publika. Jako svědectví pravdivosti tohoto závěru svědčí scéna, kdy ZM jede tramvají a proti ní sedí mladík. Ten se jí podívá na ruce a konstatuje, že je zcela jistě hráčkou na kytaru. Samozřejmě mladík vůbec neví, že sedí proti jedné z nejgeniálnějších zpěvaček a autorek dvacátého století. Na uvedený film jsem si před napsáním těchto pár řádek přečetl několik recenzí. S výjimkou příznivé recenze obávané Mirky Spáčilové všichni jednotně vyslovili názor, že ve filmu cosi chybí, například zazní jedna věta o rodině ZM. Mně ale absence „rozepínání duše“, včetně pačivých analýz, eufemisticky řečeno, potíží se životosprávou, vůbec nechyběla. Proto, a nejen proto, jsem s několika dalšími diváky použil ruce k potlesku. Díky, paní Němcová, díky za vaši Zuzanu Michnovou!

{denvideo <http://youtu.be/ts8TI7pv4nE>}